

gaaet fra nogen længe næret kirkelig Overbeviisning i saa Henseende. Det har jo sikkert fra Begyndelsen været forudsat, at den Maaade, man valgte at gaae frem paa, just vilde tjene til Gemhytternes Beroligelse; men for en uheldig Betragtning maatte dette dog vistnok forekomme lidet rimeligt, og, som Erfaringen har viist, tiltog ifkun Spændingen, til liden Vaade for de vigtige Interesser, der her staae paa Spil.

Vilbe man nu alligevel, alt det Ansørte uagtet, see bort fra hele Betimeligheds-spørgsmaalet i den Forstand, hvori det ved Regjeringens egen Fremførb. har maattet reises, og ene fæste Blikket paa selve Lovforslaget, dets formeentlige Hensigtsmæssighed eller Ikke-Hensigtsmæssighed, saa paatrænger sig vistnok den Bemærkning, at Talen her jo slet ikke er, som ved Loven af 4de April 1855, om en ønskelig Frihed for Individet som saadant, efter Enhvers religiøse Trang, men derimod om en særlig Frihed for Samfund, der efter eget Ønske skulde danne sig udenfor og mod den evangelist-lutheriske Kirkes almindelige Orden, og dog vilde have Lov til med deres egenbømmelige Ordning at forblive i Folkekirken som Led af denne. Det er derfor ogsaa, saavidt vi formaae at skjønne, ganske uberettiget, naar man vil have Lovforslaget betragtet blot som en Udvikelse, ja endog „meget lempelig Udvikelse“ af Principet i nysnævnte Lov, eller, som det tidligere heeb, som et blot og bart „Tillæg“ til denne Lov. Heller ikke er det rigtigt at sige, at bemeldte Lov har ophævet Sognegrænsen som Menighedsgrænse, eftersom Sognegrænsen tværtimod netop fuldkommen er bevaret, insoferet at Individerne kunne løse Sognebaandet, for at knytte det i en anden Sogmenighed. — Spørgsmaalet er fremdeles ikke, om der i Folkekirken endnu behøves en større Frihed, eller om der ved de kirkelige Forhold er Mangler tilstede, men Spørgsmaalet er, om just det foreliggende Forslag giver den Frihed til Bevægelse, som er den ønskelige og rette, og om det viser Vej til at raade Bod paa de Mangler, som virkelig ere tilstede, eller til at bringe et fuldgjærende Liv ind i den egentlige Folkekirke. — I saa Henseende deler nu Fleer-

tallet ganske vist med Mindretallet den Erkjendelse, at der til det kirkelige Livs Udvikling og Fremme bør virkes for den bedst mulige Betjening af det præstelige Embede; men Fleertallet, der i alt Væsentligt kan henholde sig til flere af de Udtalelser, som alt ere fremkomne under Sagens første Behandling, formaaer ikke at indsee, at der for dette Maal ubrettes noget Virkeligt derved, at det, medens Alt ellers forbliver uforandret, tilstedes misforstaaede Minoriteter i Menighederne at sondre sig ud fra de øvrige Menighedsmedlemmer og under en af dem selv valgt Præst at danne nye Menigheder, paa de nærmere Betingelser og med den Stilling i det Hele, som Lovforslaget skulde hjemle. Ønskes det end ad den Vej de saaledes Udsøndrede i Virkeligheden for sig selv at opnaae det, de tilsigtede, saa er det jo dog almindelig erkjendt, at det i alt Fald igjennem en længere Tidsperiode alene kunde blive paa ganske enkelte Steder og under ganske særdeles Omstændigheder, at dette Middel lod sig benytte. Det formeentlig Utilfredsstillende maatte altsaa blive tilbage baade for de øvrige Menighedsmedlemmer i de Menigheder, der paa denne Maaade opløstes, og i de mange andre Menigheder rundt omkring, hvor dog Trangen til Forandring kunde være lige saa stor, men kun Betingelserne fattedes for Midlets Benyttelse, navnlig ved Beboernes Uformuenhed til selv at lønne en egen Præst og bestride den øvrige dermed forbundne Bekostning. Men saa alligevel for at give Afgang til Noget, der kun under ganske særegne Omstændigheder og for meget enkelte lod sig opnaae, overhøvedet at ville gribe forandrende ind i Kirkens almindelige Organisation, med en idetmindste i Principet begyndende Opløsning af de hidtil værende Menighedsforbindelser, der dog upaatvilelig have en dyb Begrundelse i det gensidige Støttende og Hjælpende, som allermindst paa det kirkelige Omraade turde savnes, med Tilveiebringelsen derhos af tvende Slags Menigheder og tvende Slags Præster, indbyrdes forskjelligt stillede i den samme Folkekirke, og med den deri liggende Mulighed for en stærkere Udvikling af Modsætningsforholdet imellem de forskjellige Retninger — skulde dette i